

[Aksel Larsen.]

fjor kom og på 36 timer fik et rigsdagsflertal til at bevilge ekstraordinært 350 mill. kr. til militære udgifter. Også da sagde man: hvordan pengene skal fremskaffes, kan vi ordne senere. Man ville kunne være lidt mere rolig, hvis man fik at vide, hvordan man har i sinde at fremskaffe pengene, især da forholdet er det, hvad finansministeren også ved, at Danmarks statsudgifter iøvrigt er stigende, at der altså skal fremskaffes adskilligt mere med de penge, der skal bruges til de militære udgiftsforøgelser. Jeg synes, at både rigsdagen og befolkningen har krav på at få at vide, hvordan regeringen tænker sig at klare denne situation. Jeg synes også, man måtte få at vide, hvorledes finansseksperter, den højtærede finansminister, ser på udsigterne for vor valutaisituation, hele vor økonomiske situation, vore forsyninger, vort forbrug, vore sociale forhold, når vi skal forøge vore militærudgifter så kolossalt. Jeg anerkender, at han her har understreget, at bedringen i vore valutaforhold kun er midlertidig og tildels skyldes visse spekulationer, men under alle omstændigheder forsvinder denne bedring jo, når man forøger vore militærudgifter så kolossalt. Når man forøger udgifterne til uproduktive formål så kolossalt, burde landets finansminister være pligtig til også at oplyse, hvad han tænker om dette.

Ministeren sagde i sin første tale noget om anlægsarbejder herhjemme i fælles interesse og talte i denne forbindelse om en fælles atlantisk planlægning. Det får mig til at gentage et spørgsmål, jeg har rettet til regeringen tidligere. Betyder dette, at man planlægger, at der skal stationeres fremmede magters tropper i Danmark, det være sig tyske, engelske, amerikanske, eller hvad ved jeg? Jeg synes, det var rart at få en klar udtalelse herom, for der siges udtrykkeligt: dette er et led i den højere fælles strategi, og da vi er inde under en atlantisk overkommando, ved jeg ikke, om der er nogen mulighed for, at regeringen, hvis den havde vilje til det, kunne modsætte sig en sådan overkommandos beslutning om at stationere regulære besættelsestropper på dansk territorium, på de baser, der bygges her i Danmark, bestemt ikke til brug for Danmarks forsvar, for dertil har vi ikke brug for baser for bombeflyvemaskiner, baser med 6 km lange startbaner.

Det er klart, at hvis man gennemfører det, de tre partier er enige om, vil befolkningen komme ud for meget store ulemper, som forårsages af det større antal, der skal

holdes under indkaldelse som følge af den længere tjenestetid. Den militære produktion vil få fortrinset fremfor den civile produktion, boligbyggeriet vil komme ud for yderligere vanskeligheder, arbejdsløsheden vil efter alt at dømme stige, vi får langt større skatter, måske mere tvungen opsparring, og samtidig stiger krigsfaren uhyggeligt. Dette kan ikke være en dansk interesse. Danmarks politik bør udelukkende være fredspolitik, og hvad vi forstår herved, kan regeringen og navnlig udenrigsministeren, som efterlyser kommunistiske programskrifter og interesserer sig så meget for dem, se i det program, vi har udsendt nu, som foreløbig er afsat i over 80 000 eksemplarer, og som vi har kaldt „Det danske folks vej“. Her gør vi os til talsmænd for, at Danmark skal føre, ikke alliance- og krigspolitik, men fredspolitik, og vi siger, at en varig fred må bygge på følgende grundspætninger:

„Strids spørgsmål mellem staterne må løses gennem forhandling, ikke gennem krig. Frit indgåede forpligtelser må overholdes. Lande med socialistiske og lande med kapitalistiske økonomiske systemer må leve side om side i fredelig kappestrid og i libeberettiget samkvem. Ændringer i en stats samfundssystem må ske i overensstemmelse med folkets vilje og ikke påtvinges eller forhindres gennem aggression.“

Jeg synes, dette er programpunkter, som enhver dansker, der virkelig ønsker fred, må kunne tilslutte sig, og man må gøre sig klart, at hvis Danmark i stedet for den oprustnings- og krigspolitik, der drives nu — man må undskylde min betegnelse, men det er krigspolitik — gik over til at føre fredspolitik, ville det betyde, at skatterne kunne lattes, fordi udgifterne til oprustning ville svinde ind, at udenrigshandelen kunne omlægges, fordi man ikke var pligtig til at bøje sig for en amerikansk kommando om udenrigshandelen, at krigsøkonomiens onde cirkel kunne brydes, så prisstigningen kunne standse og priserne sættes ned, at den sociale nedskæringspolitik kunne bringes til ophør og sociale forbedringer iværksættes, at boligbyggeriet kan komme i gang i en anstændig målestok, at kulturens amerikanisering kunne standses, så dansk kulturliv kan udfolde sig, og at krigsangstens knugende tryk over sindene kunne hæves og danske få lov at leve som danske.

Det er den politik, der er i det danske folks interesse. Men det, man her gør, er ikke at føre fredspolitik, men at foretage noget, der i enhver henseende forøger krigs-